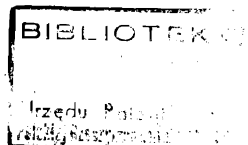

Warszawa, 9 stycznia 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 24071.

Otto Bleyer
(Berlin, Niemcy).

Kl. 47 g¹, 5/01.

W7p¹, 21/08

Zawór samoczynny do cieczy.

Zgłoszono 22 maja 1935 r.

Udzielono 27 października 1936 r.

Pierwszeństwo: 3 października 1934 r. dla zastrz. 1 i 2 (Niemcy).

Wynalazek niniejszy dotyczy zaworu do cieczy tego rodzaju, w którym kulka, zamykająca samoczynnie przepływ cieczy, zostaje uruchomiona przy przesunięciu narządu nastawczego względem siodełka tej kulki, tak iż zawór zostaje otwarty, natomiast przy cofnięciu wskazanego narządu kulka pod działaniem ciśnienia cieczy zostaje samoczynnie dociśnięta do wspomnianego siodełka, zamykając przepływ cieczy.

W odróżnieniu od znanych zaworów tego rodzaju zawór według wynalazku posiada bardzo prostą budowę, a mianowicie składa się z osłony w postaci rury z prostopadłym wylotem i z pokręcanego kapturka, nasuniętego na swobodny koniec

osłony i przesuwającego się podczas obrotu w jednym lub drugim kierunku, przyczem w kapturku jest umocowany centralnie w jego denku pręt, który przechodzi przez otwór przelotowy i przez siodełko kulki tak, iż podczas swego przesuwu zwalnia kulkę i powoduje otwarcie zaworu, a przy cofnięciu powoduje zamknięcie zaworu na skutek dociśnięcia kulki do siodełka pod wpływem ciśnienia cieczy.

Na rysunku przedstawiono dwa przykłady wykonania wynalazku, przyczem zawór według pierwszego przykładu wykonania przedstawia fig. 1 w przekroju podłużnym i w częściowym widoku, a fig. 2 — wskazuje kapturek z prętem w widoku i częściowym przekroju, fig. 3 — koniec o-

osłony, na którą nasadza się kapturek, fig. 4 przedstawia odmianę zaworu w przekroju podłużnym.

Oslona a , która według fig. 1 jest zaopatrzona na jednym końcu np. w przyłutowany króciec a' , a w środku — w wylot a^2 , posiada kształt litery T i wewnątrz niej jest umieszczony przechodzący nad wylotem i uszczelniony przy kapturku d' pręt d , przesuwany podłużnie dzięki temu, że jest on przymocowany do kapturka b , nasadzonego na osłonę a i zaopatrzonego na wewnętrznej ścianie (fig. 2) w trzpień b' , który współdziała ze śrubowym rowkiem c , znajdującym się w zewnętrznej ścianie osłony a (fig. 3). Podczas obrotu kapturek b wraz z prętem przesuwa się wzdłuż osłony. Przed swobodnym końcem pręta d jest umieszczona luźno kulka e , najlepiej ze szkła. Działanie tego zaworu jest następujące.

Przy obracaniu kapturka w jednym kierunku pręt zostaje przesunięty do kulki e i odpycha ją od siodełka f tak, iż ciecz może przepływać przez wylot a^2 . Przy obracaniu kapturka b w przeciwnym kierunku następuje cofnięcie pręta, za którym podąża kulka e pod wpływem ciśnienia cieczy, opierając się wreszcie na siodełku f .

Wykonanie według fig. 4 różni się tem od opisanego wyżej wykonania, że kapturek b może być pokręcany wprzód i wtył zapomocą gwintu wewnętrznego b^2 na gwincie zewnętrznym osłony a . Odpowiednio ukształtowana wkładka g służy do zabezpieczenia kulki przed wypadnięciem z osłony.

Jak widać, zawór według wynalazku

jest stale i niezawodnie uszczelniony, przy czem uruchomianie jego jest łatwe i nie wymaga niemal żadnej siły, a ponadto jest on prosty i tani. Poza tem przez całkowite usunięcie kapturka b można uniemożliwić lub utrudnić otwarcie zaworu przez osobę niepowołaną.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zawór do cieczy z kulką, zamykającą stale jego wylot pod działaniem ciśnienia cieczy i uruchomianą z zewnątrz, znamienny tem, że jego osłona (a) w kształcie rurki z prostopadłym wylotem (a^2) jest zakryta na końcu obrotowym kapturkiem (b), zaopatrzonym w uszczelniony przesuwany pręt (d), sięgający przez siodełko zaworowe do kulki (e).

2. Zawór do cieczy według zastrz. 1, znamienny tem, że jego kapturek (b) posiada wewnątrz z boku trzpień (b'), wchodzący w śrubowy żłobek (c) w osłonie, wobec czego przy pokręcaniu tego kapturka przesuwa się on wraz z prętem (d), uruchamiając kulkę zamykającą (e).

3. Zawór do cieczy według zastrz. 1, znamienny tem, że jego kapturek (b) posiada wewnętrzny gwint (b^2), współdziałający z zewnętrznym gwintem na końcu osłony (a), wobec czego przy pokręcaniu tego kapturka przesuwa się on wraz z prętem (d), uruchamiając kulkę (e).

Otto Bleyer.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

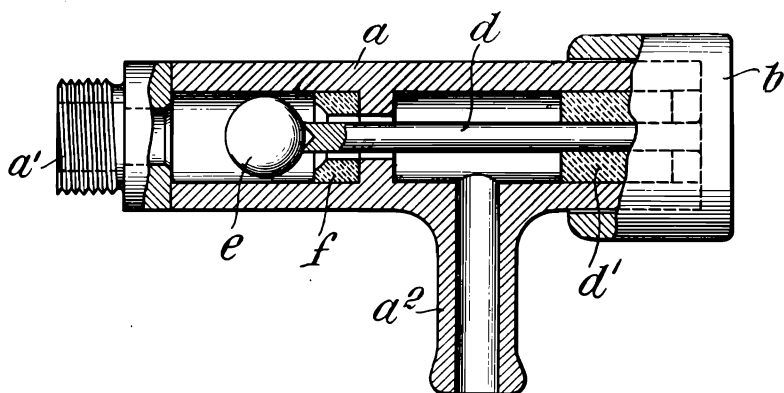

Fig. 2.

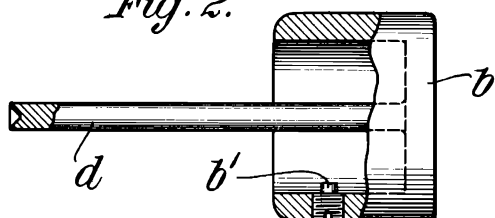

Fig. 3.

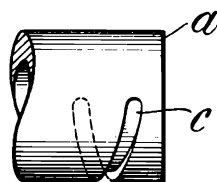

Fig. 4.

